

אף אחד. לא היו לי חברים, ולא היתה לי חברה. האנשים בסביבה גם לא מצאו חן בעיני. חוץ מזה התרגלתי כבר לעצי מאות, ולא הסכמתי עם זה שההורים יגידו לי מה לעשות.

ההורים רצו שוורד תישאר בעכו, תעבוד ותחסוך כסף להמשך הלימודים. "לא היה לנו כסף למותרות, אבל לימדו דים? ההורים עשו הכל, כדי שהילדים במשפחה ילמדו. זה היה הדבר הכי חשוב בבית."

היא חיפשה לעצמה מיקצוע ופרנסה. תחילה עבדה כמדריכה במוסד של מיש"ר-הסעד בקריית ביאליק. אך לא החזיקה מעמד שם. "הילדים היו יותר מדי מופ"רעים. משם עברה לעבוד כמדריכה ב"כפר-הנוער בבן-שמן. זה היה פרויקט ניסיוני של פנימיה לילדים מחוננים, ו"היא נשארה שם כשנה. אחר כך חזרה לעכו."

באמצעות מודעה בעיתון הגיעה אל רופא שיניים חיפאי, שאצלו למדה ו"עבדה כאסיסטנטית. במיקצוע זה עסקה שנתיים. אחרי שנה נטשה את עכו, שברה לעצמה דירה בחיפה והיתה לחיפאית. העיר קלטה אותה. היא מצאה שם חברה לרוחה, ומחזרים, והיה לה גם מה לעשות והיכן לבלות. חלק משכרה שלחה כ"תמיכה להוריה בעכו. לצורך זה אף חיפ"שה עבודות נוספות. במשך תקופה עבדה בשעות הלילה כמלצרית בבית-החם.

אז גם אירע המשבר הראשון בחייה של ורד. היא התאהבה בצעיר מקומי ויחד עימו תכננה אף נישואין. החתן המיועד החליט לרדת מהארץ ולחפש את עתידו בשוודיה דווקא. הוא נסע לשם ושמר על קשר מיכתבים עם ורד. הם סיכמו ביניהם שהיא תצטרף אליו אחרי שית"בסס.

ואמנם, כעבור כמה חודשים נסעה ורד לשוודיה. זאת היתה הפעם הראשונה, מאז שהגיעה לארץ כילדה, שעזבה את גבולות המדינה. "זה היה כמו חלום עבורי. גרנו בכפר, ליד אגם. נוף חלומי. כמו בציור. היו שם ברבורים ומראות כמו באגדות." אבל הניתוק הזמני עשה

(המשך ממעמד 55)

ההורים לא התלהבו במיוחד מהרעיון של הקיבוץ. הם העדיפו שתמשיך את לימודיה התיכוניים בפנימיה. כחניכת השו"מ-הצעיר האמינה ריימונדה שמה שיצמח ממנה זו חקלאית. היא החליטה לבחור בפנימיה חקלאית, חוות-לימוד ליד עפולה. שם החליטו בשבילה, שריימונדה זה לא שם עברי ושינו אותו ל"ורד".

היא למדה שם ארבע שנים, נהגה ב"טרקטור ואהבה לעבוד ברפת. אהבתי את החיים האלה. נזכרת ורד, "לא אהבתי בכלל את העיר". היא סייעה שם בעתיד בתור מורה. באותה עת העתיקה את המגמה הביולוגית, וראתה עצמה מישפחה את מקום מגוריה מבית-שאן לעכו.

"זה לא רק המישפחה שלי", נזכרת ורד, "כימעט כל השכונה עזבה. בשנים שאחרי מלחמת ששת-הימים עזבו כימעט כל התושבים הוותיקים את בית-שאן, ועברו להתגורר במקומות אחרים בארץ. זה היה כנראה ביגלל מלחמת-ההתשה ועל הגבול, החדירות וההפגנות. העיר השתנתה לגמרי."

בכיתה השביעית חל המהפך בוורד. היא צמחה, תוך שנה אחת, לגובה. היא לא זוכרת בדיוק כמה סנטימטרים נוספו לה אז, אבל בדבר אחד היא בטוחה: "הרבה". מנערה נמוכה ורזה הפכה לפתע לזילובית — נערה גבוהה מאד ורזה. אנשים שלא ראו אותה כמה חודשים ו"פגשו בה, לא הצליחו להותות. "זה היה נורא מצחיק", נזכרת ורד, "תוך שנה אחת הפכתי פתאום למשהו אחר לגמרי". הגובה הוסיף לה ביטחון. היא היתה שחקנית כדורסל מצטיינת, שהתחילה להסתכל על העולם מלמעלה. מהשירות הצבאי פטרו אותה. היא היתה בת ל"מישפחה מרובת-ילדים, שגיוסה היה מחייב את צה"ל להעניק תמיכה למיש"פחתה. באותן השנים היתה זאת סיבה לפטור מהשירות. ורד ביקשה להמשיך בלימודים, במכללה של בית-ברל, ב"צופית. להכשיר את עצמה כמורה לביור לוגי."

היא עברה בהצלחה את בחינות הכניס"ה, אבל אז הסתבר לה כי לא תוכל לממן את הלימודים. "לא היה חסר לנו בבית שום דבר, אף פעם", היא אומרת. "היו לנו חום ואהבה ומתנות והכל. קיבלנו כל מה שרצינו מההורים. גדלנו במישפחה שלא היתה מבורכת באמצעים. אבל היה בה הרבה הרבה אהבה. אבל כשראיתי את שכר-הלימוד שביקשו ממני, זה היה דבר נורא. לא העזתי יותר לבקש מההורים שלי. בסך הכל היינו מישפחה מרובת-ילדים."

ליד האגם —

כמו באגדות

ורד חזרה לבית הוריה בעכו, אך לא היתה יכולה להמשיך ולחיות ב"עיר. "זה היה הדבר הכי קשה שעברתי ב"חיים. לבוא לגור בעכו. לא היכרתי שם

את שלו. ורד הרגישה, לטענתה, שהאח"בה לחתונה המיועד התפוגגה. "באיוש"הו מקום זה נגמר". למרות זאת נשארה בשוודיה שלושה חודשים, למדה בערבים את השפה, כשהרגישה שהיא שולטת בשוודית, ארזה את המזונות וחזרה ל"ארץ.

אז החלה תקופת האהבות הנכזבות. גם רומן עם צעיר חיפאי הסתיים בשיב"ר-ון-לב, והיא החליטה לנטוש את חיפה ולעבור לתל-אביב.

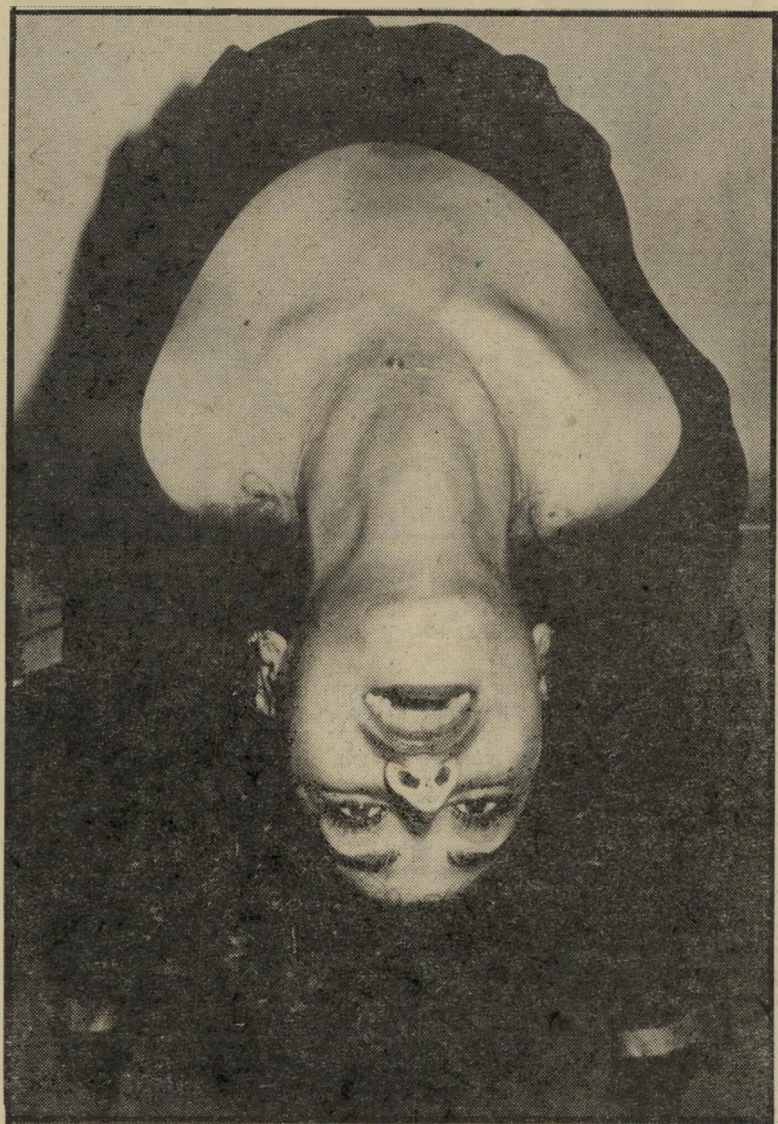
כמו בסרטים, המספרים על הנערה ה"כפרית המגיעה אל העיר הגדולה או בדת"עצות, כדי לחפש את עתידה. כך הגיעה ורד לתל-אביב, שהיתה עבורה בבחינת מטרופולין שהולכים בה לאיבוד. כימעט שלא היה לה גרוש על הנשמה. לא היה לה מכר ומודע בעיר. אבל היא היתה מוכרחה לברוח. אחר כך, כשגילתה זוג נשוי, שהיו ידידים ישנים שלה, עברה להתגורר זמנית בדירתם.

"לא אהבתי את תל-אביב", היא מודה. "כל יומיים הייתי נוסעת חזרה לחיפה. פשוט לא סבלתי את העיר. לא הסתגלתי אליה. הייתי טיפוס שונה לגמרי. הייתי אחת כזאת, שאת ימי החופש או השבתות הייתי מבלה עם חברה. היינו נוסעות לטייל, לכינרת או לגליל, לקטוף פרחים ולהסתכל על נופים. היינו נוסעות לאילת וישנות שם על חוף-הים, בשק"שינה. איפה לא היינו? היינו מטיילות בכל הארץ. המילה בילוי לא היתה בשבילי דיסקוטקים, אלא חיק הטבע."

תככים, מרפקים

ורכילות

את הצעירים הראשונים שלה בתל-אביב עשתה ורד במישור פרטי. כחוקרת מתחילה. "בהתחלה חשבתי ש"להיות חוקרת זה להיות בלשית, כמו בסרטים. לפענה כל מיני תעלומות של פשע ומעשי-רצח. אבל אחר כך הסתבר לי, שרוב העבודה זה לעקוב אחרי בעלים בוגדים או נשים בוגדות. ללכת עם עוד

ורד בפוזת שצולמו (ראה גם למעלה) בשעת ריקוד. אחרי שהיתה מדריכת-נוער, אסיסטנטית של רופא שיניים, חזקרת, מלצרית ומנהלת-מיסעדה, יוצאת ורד לחפש את מזלה בתור בדונית דיסקו.

עולם הפוך

בלש ולעשות את עצמו זוג אוהבים, כדי שלא ירגישו שאנחנו עוקבים. זה לא היה בשבילי."

התחילה שוב לחפש עבודה — מה שלא היה, העיקר לעבוד. מישנה הציע לה לעבוד כמלצרית במיסעדה-פאר, אז טי"ה, שנפתחה ביפו. היא חטפה את ה"עבודה בשתי ידיים, למרות שלא היה לה מושג בזה. כעבור כמה חודשים, כשנפתח ביפו מועדון אל-מאצ'ר, היא כבר עבדה בו כממונה על המלצריות. משם הגיעה אל המועדון של רפי שאולי, שבו היתה מלצרית ומריקה. עצם ה"ר פתחה על רחבת הריקודים סחפה גם את הלוקחות.

בין עבודת מלצרות אחת לשניה כימעט שהפכה דוגמנית. בעלי מיפעל בגד עור רצו בה, שלחו אותה לקורס דוגמנות בלונדון, בבית-הספר הנוודע של לוס"קלייטון. במשך חודש וחצי היא שהתה שם במחיצת בנות-מיליונרים ובנות כים מנסיונות הנפט, שהגיעו לבירת אנ"גליה כדי ללמוד טיפוח חן. ורד למדה שם מלבד נימוסים גם מישמעת אנגלית. הצברית המחווספת קיבלה שם ליטוש.

אבל כשחזרה לארץ, עם דיפלומה של לוס"קלייטון, והחלה לעסוק בדוגמנות, הסתבר לה שמשנה אחד שכחו ללמד אותה בבית-הספר בלונדון: שמאחרי ה"תדמית הזוהרת של המיקצוע מסתתר עור"לם של תככים, מרפקים ורכילות. "אי אפשר לתאר את זה במילים", נחרדת ורד, "זה עולם שבו כל אחד רוצה להרוס את השני. בעיקר לא מוכנים לתת דריסת"רגל לאחת חדשה". ורד, שטוב-הלב הוא אחת התכונות הבולטות ביותר שלה, הבינה מהר מאד שזה לא העולם שבשר"לה. היא ברחה משם באמצע שבועי האופנה. "פשוט קמתי, ואמרתי שלום."

מהדוגמנות חזרה אל המיסעדות. הפעם בדרגה של מנהל-מיסעדה. לאחרונה ניר"הלה את המיסעדה הסינית של ג'קי רונן. היא הוצפה בהצעות לניהול מקומות אי"רוח שונים, מיסעדות, מועדונים. יש לה כישרון טבעי לאירוח וליצירת קשר אישי מידי עם הלוקחות. היא פתוחה, לבבית, משרה סביבה תמיד אווירה של עליצות. אבל אם לא יראו אותה בשבועות ה"קרובים במיסעדה הסינית, או על רחבת הריקודים של המועדון, זה לא מפני ש"איהה עסק אחר חטף אותה. ורד נוסעת לחו"ל, כדי לנסות ולפתח קאריירה ב"תחום אחר.

אירופה משתגעת כיום על טיפוסים מסוגה, הנראים ככושים או מולאטים. עולם הבידור האירופי מחפש בנרות נע"רות תמידיות ויפות כמותה, המסוגלות לשיר ולהתנועע ולהלהיב המונים. ורד לא יודעת לשיר. אבל איש-עסקים חד עין הבחין בפוטנציאל הטמון בה. הוא לוקח אותה לגרמניה, כדי לנסות ללמד אותה שם לשיר, להזמין שירים במיוחד בשבילה, ולזרוק אותה אל ההמון הצמא לפנים חדשות.

ורד אינה בטוחה שתצליח בכך. אבל היא מוכנה לנסות. מה יכול להיות? תמיד תוכל לחזור לארץ. ואולי יאיר לה מזל, וורד הרוקדת תהפוך לפתע לכוכבת-דיסקו. ורד המזמרת?

